

KULTUR&NOJE
Musikveckan
inledd i Stöde
Nästan fullsatt i kyrkan

SUNDSVALLS TIDNING TISDAG 28 JULI 2009

Musikvecka invigd med strålande stråkar

Veronica Fuchs, flöjt.

Park Stickney, harpa och Natalia Wächter, violin.

STÖDE MUSIKVECKA

Inviingskonsert
Melinda Paulsen, sång, Park Stickney, harpa, Matthias Wächter, violin, Natalia Wächter, viola, Mario de Secondi, cello, Veronica Fuchs, flöjt, Lars Jönsson och Wigbert Traxler, piano Musik av Johann Halvorsen, Joseph Haydn, Gregory Merti, Maurice Ravel, Samuel Barber, Leonard Bernstein ochh Jean Michel Damase Stöde kyrka

Stöde musikvecka bjuder förvisso såväl jazz som världsmusik som musiklek för barn.

Men det är kammarmusiken som är dess grund och idé, och när den fjärde musikveckan invigdes i går var det därför som sig bör med en kammarkonsert. Dessutom en som tydligt markerade att kammarmusik inte är torftig och småskalig och trist, utan kan vara "som en bal på slottet - helt enkelt underbar".

Lars Jönsson och hans musikervänner är tillbaka med den äran, och som vid

alla goda konserter steg temperaturen och stämningen i den nästan fullsatta kyrkan allteftersom kvällen led. Efter en högtidlig start av de stråkspelande makarna Wächter, hustru Natalia med en ovanligt klar ton i sin viola, kom så mezzosopranen Melinda Paulsen på scenen som Haydns operahjältinna Ariadne.

Paulsen har ett operaförflutet, och om de svaga partierna ibland blev lite klanglösa var de starka desto skönare: här var rösten fri och smidig, och vilken volym! Också i alltför högt har hon stor pondus. Andra avdelningens små sånger av Leonard Bernstein gjorde hon charmfullt, och musikalnumret "Dream with me" gav hon arians hela register och ett stort leende.

Här spelade många högklassiga musiker och många fina insatser gjordes. Ändå blev jag lite extra förtjust i violinisten Matthias Wächters intensitet och fina skiftningar i nyans och känsla: detta att

med små medel skapa den skillnad som, för att tala bildspråk, gör musiken tre i stället för tvådimensionell. I Ravels violinsonat agerade han också känslös bluesgitarrist, och i sista satsens perpetuum mobile målade han också upp en ovanligt musikalisk bisvärn - allt utan att tappa av sin förfining. Hela tiden förföljde Lars Jönsson honom hängivet på pianot.

Extra betagande var också cellisten Mario de Secondi storslagna romantiska sätt att ta sig an Samuel Barbers cellosonat. Stycket är en enda stor känsloutlöselse och Secondi tog ut svängarna så man tappade andan. Fast hans musik var nyckfull som en kastvind fick han ändå cellon att sjunga med sin allra mörkaste och vemodigaste röst, och med ständigt bibehållen spänning. Genomtänkt klarhet i Wilburt Traxlers pianoackompanjemang gav exakt det stöd som behövdes.

Amerikansk musik är veckans tema och den

andre gästen från USA, harpisten Park Stickney, visade i Damases sonat för flöjt och harpa vilken rasande skicklig tekniker han är. Om han fått betalt per ton skulle stycket ha slukat hela veckans budget, men Stickney levererade tonkaskaderna som det mest självklara i världen.

Tillsammans med flöjtisten Veronica Fuchs stod han för kvällens akrobatnummer i den skämtsamma sonaten, full av ljuva, lättsinniga melodistumpar som tvärt kastas om och byts ut som om en joker ständigt hoppat fram ur notpapperen. Den mynnar ut i virvlande latinklanger och här fick den publik, som först renats i de stora romantiska verken, skratla och njuta befriat av spelglädjen.

Och det här var bara början av veckan. Det finns inget som tyder på att fortsättningen skulle vara sämre.

Susanne Holmlund
susanne.holmlund@st.nu
060-197278v

Mario de Secondi, cello och

Wigbert Traxler, piano, spelade på invigningskonserten av Stöde musikvecka i Stöde kyrka.

FOTO: JOHAN ENGMAN

Publicerad 28 juli 2009

SUNDSVALLS TIDNING

Kammarmusikalisk folkfest i när fjärde musikveckan invigdes

Stöde kyrka

Invigningskonserten av Stöde musikvecka

Melinda Paulsen, sång, Park Stickney, harpa, Matthias Wächter, violin, Natalia Wächter, viola, Mario de Secondi, cello, Veronica Fuchs, flöjt, Lars Jönsson och Wigbert Traxler, piano

Musik av Johann Halvorsen, Joseph Haydn, Gregory Mertl, Maurice Ravel, Samuel Barber, Leonard Bernstein ochh Jean Michel Damase

Stöde musikvecka bjuder förvisso såväl jazz som världsmusik som musiklek för barn.

Men det är kammarmusiken som är dess grund och idé, och när den fjärde musikveckan invigdes i går var det därför som sig bör med en kammarkonsert.

Dessutom en som tydligt markerade att kammarmusik inte är torftig och småskalig och trist, utan kan vara "som en bal på slottet - helt enkelt underbar".

Lars Jönsson och hans musikervänner är tillbaka med den äran, och som vid alla goda konserter steg temperaturen och stämningen i den nästan fullsatta kyrkan allteftersom kvällen led. Efter en högtidlig start av de stråkspelande makarna Wächter, hustru Natalia med en ovanligt klar ton i sin viola, kom så mezzosopranen Melinda Paulsen på scenen som Haydns operahjältinna Ariadne.

Paulsen har ett operaförflutet, och om de svaga partierna ibland blev lite klanglösa var de starka desto skönare: här var rösten fri och smidig, och vilken volym! Också i allt läge har hon stor pondus. Andra avdelningens små sånger av Leonard Bernstein gjorde hon charmfullt, och musikalnumret "Dream with me" gav hon arians hela register och ett stort leende.

Här spelade många högklassiga musiker och många fina insatser gjordes. Ändå blev jag lite extra förtjust i violinisten Matthias Wächters intensitet och fina skiftningar i nyans och känsla: detta att med små medel skapa den skillnad som, för att tala bildspråk, gör musiken tre- i stället för tvådimensionell. I Ravels violinsonat agerade han också känslös bluesgitarist, och i sista satsens perpetuum mobile målade han också upp en ovanligt musikalisk bisvärm - allt utan att tappa av sin förfining. Hela tiden förföljde Lars Jönsson honom hängivet på pianot.

Extra betagande var också cellisten Mario de Secondis storslagna romantiska sätt att ta sig an Samuel Barbers cellosonat. Stycket är en enda stor känsloutlevelse och Secondi tog ut svängarna så man tappade andan. Fast hans musik var nyckfull som en kastvind fick han ändå cellon att sjunga med sin allra mörkaste och vemodigaste röst, och med ständigt bibehållen spänning. Genomtänkt klarhet i Wilburt Traxlers pianoackompanjemang gav exakt det stöd som behövdes.

Amerikansk musik är veckans tema och den andre gästen från USA, harpisten Park Stickney, visade i Damases sonat för flöjt och harpa vilken rasande skicklig tekniker han är. Om han fått betalt per ton skulle

Bildextra

stycket ha slukat hela veckans budget, men Stickney levererade tonkaskaderna som det mest självklara i världen.

Tillsammans med flöjtisten Veronica Fuchs stod han för kvällens akrobatnummer i den skämtsamma sonaten, full av ljuva, lättsinniga melodistumpar som tvärt kastas om och byts ut som om en joker ständigt hoppat fram ur notpapperen. Den mynnar ut i virvlande latinklanger och här fick den publik, som först renats i de stora romantiska verken, skratta och njuta befriat av spelglädjen.

Och det här var bara början av veckan. Det finns inget som tyder på att fortsättningen skulle vara sämre.

Susanne Holmlund

060-197278

susanne.holmlund@st.nu

Var den första att kommentera